

POSUDEK
oponenta diplomové práce

Jméno studenta: .....**Tereza Halasová**
Název diplomové práce: .....**Sociologické a teologické příčiny**
.....**vzniku Církve víry**
Oponent: .....**Doc. PhDr. Zdeněk Vojtíšek, Th. D.**
Odevzdání posudku: .....**září 2014**

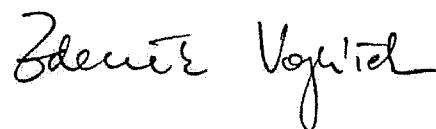
Diplomová práce studentky Terezy Halasové je mimořádná. Studentka dokázala pracovat s mimořádným objemem dat a prokázala také schopnost tato data smysluplně utřídit a vyvodit z nich platné závěry. Množství přečtených knih a článků a také poslechnutých kázání je úctyhodné. Výsledkem je velmi hutný a fundovaný popis jedné z nových církví, která takto dobře doposud popsána nebyla. Celá studentčina práce je velmi pečlivá a některé její části, např. o eschatologii nebo o duchovním boji, jdou skutečně velmi hluboko. Diplomovou práci proto hodnotím stupněm výborně. Toto mé hodnocení nepochybňují ani následující výhrady.

Mám za to, že studentka byla při psaní diplomové práce až příliš zahlcena informacemi. Možná, že by se v tomto případě vyplatilo nechat některé detaily stranou. Práce totiž v jednotlivých kapitolách působí místy až nepřehledně. Obávám se, že v texty někdy ztratila i sama autorka, protože některé informace, postřehy a hodnocení se opakují, např. neblahé důsledky boje proti démonu humanismu jsou podobně diskutovány na straně 41 i na straně 54, podobné údaje přinášejí i oddíly kolem poznámek 74 a 77 apod.

K menší míře přehlednosti přispívá také to, co považuji za závažnější, metodickou chybu: autorka velmi často skáče z popisu nějakého jevu k jeho hodnocení a zpět. Příkladem by mohla být i jmenovaná strana 54. Bylo by lépe vždy ponechat „promluvit“ daného autora, a teprve pak jeho výpovědi shrnout, třídít a případně hodnotit. Podobný a podobně závažný metodický nedostatek vidím ve stálém směšování religionistické a teologické perspektivy. Autorka se nemohla zdržet toho, aby popsané jevy nehodnotila teologicky (např. na str. 44 nahoře, na rozhraní stran 45 a 46, na straně 58 nahoře i jinde). Práce také obsahuje celou řadu bystrých a hlubokých postřehů pro pastorační činnost ve prospěch lidí, jichž se Církev víry dotkla (str. 56, 60, 62 i jinde), ale tyto postřehy jsou na špatném místě – neměly by být jen tak zamíchány do textu, ale naopak by jim mělo být vyhrazeno zvláštní místo, kde by byly shrnuty a utříděny. A pochopitelně by s tímto pastoračním a terapeutickým rozměrem a snad i posláním diplomové práce také mělo být počítáno v metodologické rozvaze, neřkuli v názvu práce. Ten ostatně není příliš šťastný. Dělá dojem, že diplomová práce je psána spíše v oboru dějin náboženství, a přitom o vznik Církve víry v ní jde podstatně méně než o její religionistické zařazení, jednotlivé prvky její nauky a jejich dopad jak do života jednotlivců, tak do vztahu se slovenským státem.

Teologická stanoviska a hodnocení se promítají i do jazyka, když autorka přejímá výrazivo obvyklé v Církvi víry, anebo dokonce kopíruje i familiární postoj k Dereku Princovi tím, že ho nazývá pouze křestním jménem (např. na str. 41, 48 nebo 53). Je možné ocenit autorčin vtip, ale ironické vyjádření („prasátko“ na straně 57) není stylově vhodné. Jinak je práce zcela v pořádku i formálně. Autorka zpracovala i množství sekundární literatury a správně a vyčerpávajícím způsobem na ni odkazuje. Je ovšem nadbytečné (a zase to působí trochu méně přehledně), že odkazy pod čarou obsahují vždy všechny bibliografické údaje. I pravopis je v pořádku a několik chybějících čárek, zmatek ve jménu Jiménez (na str. 51) nebo chyby ve shodě podmětu s přísudkem (tamtéž nebo např. na str. 58 či 84) lze omluvit.

Při obhajobě bych velmi ocenil, kdyby studentka přesvědčivě zdůvodnila, proč Církev Křesťanská společenství řadí do neocharismatického hnutí. Řada charakteristik této církve, např. správa sborů (presbyterní), uspořádání církve (kongregační), kritický vztah k Ryderovi, chladný vztah k Haginovi, dokonce i jistá kritičnost k Princovi, ekumenismus nebo silný důraz na skupinky z ní – podle mého názoru – tvoří typickou reprezentantu druhé, tzv. charismatické vlny pentekostalismu. Tato vlna přece není omezena pouze na obnovná hnutí v ne-pentekostálních denominacích (a i kdyby ano, Církev Křesťanská společenství by jako obnovné hnutí v rámci českého protestantismu mohla být chápáno také). Každopádně se na obhajobu těším, protože, jak jsem napsal v prvních větách tohoto posudku, práci považuji za mimořádně zdařilou.

Zdeněk Vojtíšek

